

РОБЪРТ ШЕКЛИ

БУНТЪТ НА ЛОДКАТА

Част 0 от „Грегор и Арнолд“

Превод от английски: [Неизвестен], 1965

chitanka.info

— Кажете, без да си кривите душата, виждали ли сте някога по-добра машина? — попита Джо, по прякор Космическия вехтошар. — Погледнете само сервомеханизма!

— Да-а... — недоверчиво каза Грегор.

— Какъв корпус! — хитро продължаваше Джо, милвайки нежно блестящия борд на лодката. — Басирам се, че той е на не по-малко от петстотин години, а няма дори следа от ръжда.

Милването несъмнено означаваше, че на компанията „Междупланетна служба за обеззаразяване ААА Ас“ бе провървяло невероятно. Точно в момента, когато ѝ беше толкова необходима спасителна лодка, този шедьовър на корабостроенето се оказа под ръка.

— На вид, разбира се, не изглежда зле — каза Арнолд с умишлена небрежност на влюбен, който се опитва да скрие чувствата си.

— Сега такива вече не се строят — въздъхна Джо. — А двигателят е просто чудо, не можеш да го повредиш и с механически чук.

— Наистина добре изглежда — процеди Грегор.

Фирмата „ААА Ас“ в миналото вече бе имала работа с Джо и това беше я научило да бъде предпазлива. Джо съвсем не беше измамник; механическите антики, които той събираше из цялата населена част на Вселената, неизменно работеха. Но често пъти древните машини имаха свое мнение по това, как трябва да изпълняват работата си, и вдигаха бунт, когато някой се опиташе да им даде друг акъл.

— Не ме интересуват нейната красота, здравина, скорост и комфорт! — продължи Грегор предизвикателно. — Искам само да бъда сигурен, че е безопасна.

Джо кимна в знак на съгласие.

— Разбира се, това е най-важното. Да влезем в каютата.

Когато влязоха в лодката, Джо се приближи до командния пулт, усмихна се тайнствено и натисна едно копче.

Грегор веднага чу глас, който сякаш звучеше в главата му:

— Аз съм спасителна лодка 324-А. Моята главна задача е...

— Телепатия? — заинтересува се Грегор.

— Пряко предаване на мисли — каза Джо с горда усмивка. — Никаква езикова бариера. Нали ви казах, че сега такива не се строят.

— Аз съм спасителна лодка 324-А — се чу отново. — Моята главна задача е да осигурявам безопасността на екипажа. Аз трябва да го защитавам от всички заплахи и да го поддържам в добро здраве. Сега съм активизирана само отчасти.

— Нищо не може да бъде по-безопасно! — провикна се Джо. — Това не е бездушен къс желязо. Лодката ще ви наглежда. Тя се грижи за своя екипаж.

На Грегор това направи впечатление, макар че самата идея за чувствуваша лодка му беше противна, а настойническите настроения на машината го дразнеха.

— Вземаме я — отсече Арнолд. Той не изпитваше подобни съмнения.

— И няма да съжалявате — поде Джо със своя професионален открит и честен маниер, който вече му бе донесъл много милиони долари. На Грегор оставаше само да се надява, че този път Джо ще има право.

На следващия ден спасителната лодка беше натоварена на борда на звездолета и приятелите стартираха по посока на Трайдент.

Тази планета имаше приблизително размерите на Марс, но беше с по-добър климат. Освен това там нямаше нито местни обитатели, с които да трябва да се водят сражения, нито отровни растения, нито заразни болести. За разлика от много други светове, на Трайдент не съществуваха хищни зверове. Там изобщо не съществуваха животни. Цялата планета с изключение на един малък остров и полярната шапка беше покрита с вода.

Разбира се, там не липсваше и твърда земя: водата в няколкото морета на Трайдент стигаше само до колената. Цялото нещастие беше там, че сушата не се подаваше над водата и компанията „ААА Ас“ беше поканена да отстрани тази малка грешка на природата.

След като звездолетът кацна на единствения остров на планетата, космонавтите пуснаха лодката във водата. Остатъкът от деня беше посветен на изпробването и натоварването на изследователската апаратура. Рано на разсъмване Грегор приготви сандвичи и напълни един бидон с вода. Всичко беше готово за започване на работата. Щом

стана съвсем светло, Грегор влезе в кабината при Арнолд. С кратко движение Арнолд натисна копче №1.

— Аз съм спасителна лодка 324-А — чуха те. — Моята главна задача е да осигурявам безопасността на екипажа. Аз трябва да го защитавам от всички заплахи и да го поддържам в добро здраве. Сега съм активизирана само отчасти. За пълно активизиране натиснете копче №2.

Грегор натисна с пръст второто копче.

Някъде дълбоко в трюма се чу глухо бучене. Повече нищо не стана.

— Странно — каза Грегор и натисна копчето още веднъж. Бученето се повтори.

— Като че ли става късо съединение — каза Арнолд.

Грегор погледна през илюминатора и видя бавно отдалечаващия се бряг. Взе да го дострашава. Защото тук имаше прекалено много вода и съвсем малко суша и — най-лошото — на командния пулт нищо не напомняше за кормило, нищо не приличаше на педал за газта или съединителя.

— По всяка вероятност тя се управлява телепатически — уверено каза Грегор и с твърд глас изкомандува: — Бавен ход напред!

Малката лодка се насочи бавно напред.

— Сега малко надясно!

Лодката охотно се подчиняваше на ясните, макар и не съвсем морски команди на Грегор. Приятелите се спогледаха усмихнати.

— Право! Пълен напред! — се раздаде команда и спасителната лодка се устреми в сияещото и пусто море.

* * *

Арнолд взе фенера и тестера и се спусна в трюма. Грегор спокойно можеше да се справи сам с изследването. Приборите вършеха цялата работа: отбелязваха главните неравности на дъното, издирваха най-подходящите вулкани, определяха теченията и чертаеха схемите. След приключването на изследванията вече друг човек щеше да свърже вулканите с проводници, да постави заряди, да се отдалечи на безопасно разстояние и да задействува цялото това устройство.

След това Трайдент щеше да се превърне за известно време в доста шумно място. Но когато всичко станеше нормално, щеше да има достатъчно суша.

Към два часа следобед Грегор реши, че за първия ден са работили достатъчно. Приятелите изядоха сандвичите, пийнаха вода от бидона и се изкъпаха в прозрачната зелена вода на Трайдент.

— Струва ми се, че открих повредата — каза Арнолд. — Снета е инсталацията на главния активатор и е прерязан силовият кабел.

— На кого е било нужно това? — попита Грегор.

— Може би са го направили, когато са я бракували — сви рамена Арнолд. — Поправката няма да отнеме много време.

Той отново слезе в трюма, а Грегор насочи лодката към брега, въртейки мислено кормилото и гледайки зелената пяна, която весело се разтваряше пред носа на лодката. Именно в такива моменти въпреки целия си досегашен опит той виждаше Вселената дружелюбна и прекрасна.

Арнолд се появи след половин час — целият в машинно масло, но ликуващ.

— Опитай сега това копче — каза той.

— Може би няма смисъл, нали сме вече почти до целта.

— Няма значение... Няма да е лошо, ако лодката поработи, както трябва.

Грегор кимна и натисна второто копче. Веднага се чу слабо щракане на контакти и изведнъж оживяха половин дузина малки мотори. Припламна червена светлина, но тя угасна, щом генераторът прие натоварването.

— Сега вече е друга работа — каза Арнолд.

— Аз съм спасителна лодка 324-А — пак съобщи лодката, — сега съм напълно активизирана и съм способна да защитавам своя екипаж от опасност. Разчитайте на мен — всичките ми действия, както от психологическо, така и от физическо естество, са програмирани от най-добрите умове на планетата Дром.

— Вдъхва чувство на сигурност, нали? — забеляза Арнолд.

— И още как! — отговори Грегор. — Впрочем, каква е тая планета Дром?

— Джентълмени, старайте се да мислите за мен не като за безчувствен механизъм, а като за ваш приятел и другар по оръжие. Аз

разбирам вашето състояние. Вие видяхте как потъна вашият кораб, надупчен безмилостно от снарядите на хгените... Вие...

— Какъв кораб — попита Арнолд, — какво бърби тя?

— ... се качихте тук ослепени, задъхващи се от отровните водни изпарения, полумъртви...

— Ако имаш предвид нашето къпане, значи просто нищо не си разбрала. Ние само изследвахме...

— ... замаяни, наранени, паднали духом... — завърши лодката. — Навярно сте се уплашили малко — продължи тя вече малко по-меко. — Вие сте загубили връзката с главните сили на флотата на Дром и се носите по вълните на една чужда планета. Не трябва да се срамувате от този страх, джентълмени. Такава е войната, войната е жестоко нещо. Ние нямахме друг избор освен да изгоним тези варвари, хгените, обратно в пространството.

Изведнъж лодката намали скоростта.

— Какво има? — попита Грегор.

— Оглеждам острова — отговори спасителната лодка.

Арнолд и Грегор се спогледаха.

— По-добре да не спорим с нея — прошепна Арнолд. А на лодката каза: — Островът е в ред! Ние го огледахме лично.

— Възможно е — съгласи се лодката, — но в условията на съвременната мълниеносна война не трябва да вярваме на сетивните си органи. Те са прекалено ограничени и прекалено склонни да представят желаното за действително. Само електронните сетивни органи нямат емоции, те са вечно бдителни и непогрешими в отредените им граници.

— Островът е пуст! — изкрещя Грегор.

— Виждам чужд космически кораб — отговори лодката. — На него липсват отличителните знаци на Дром.

— Но на него липсват и отличителните знаци на врага — уверено заяви Арнолд, защото той неотдавна лично беше боядисал корпуса на ракетата.

— Това е така, но на война трябва да се изхожда от предположението, че което не е наше, е неприятелско. Разбирам, че ви се иска отново да усетите под краката си твърда земя. Но аз трябва да държа сметка за фактори, които един дромит, заслепен от своите емоции, може и да не забележи. Обърнете внимание на незаетостта на

това стратегически важно парче суша, на космическия кораб без отличителни знаци, който е съблазнителна примамка, на липсата на нашата флота наблизно и освен това...

— Добре, добре, достатъчно! — прекъсна я Грегор. Повдигаше му се от спора с бърбривата и егоистична машина. — Насочвай се право към острова. Това е заповед.

— Не мога да я изпълня — каза лодката. — Силното вълнение е нарушило душевното ви равновесие.

Арнолд протегна ръка към електрическия прекъсвач, но я дръпна с болезнен стон.

— Елате на себе си, джентълмени — строго каза лодката. — Само специален офицер има правото да ме изключи. А в името на вашата безопасност ви предупреждавам да не се докосвате до командния пулт. Сега вашите умствени способности са малко отслабнали. По-късно, когато опасността премине, аз ще се заема с вашето здраве, а сега цялата ми енергия трябва да бъде насочена към това, да определя местонахождението на врага и да избягна срещата с него.

Лодката набра скорост и със сложни зигзаги се насочи към открито море.

— Къде отиваме сега? — попита Грегор.

— Да се присъединим към флотата на Дром — каза лодката толкова уверено, че приятелите почнаха да се взират нервно в безкрайните и пустинни води на Трайдент. — Разбира се, след като я открия — прибави лодката.

* * *

Беше късна нощ. Грегор и Арнолд седяха в един ъгъл на каютата, поглъщайки жадно последния сандвич. Спасителната лодка все още бясно се носеше по вълните; електронните ѝ сетивни органи бяха настроени. Тя търсеше флотата, която бе съществувала на друга планета преди пет века.

— Чувал ли си нещо за тези дромити? — попита Грегор.

Арнолд се порови в паметта си, която пазеше маса най-разнообразни факти, и отговори:

— Те не принадлежат към човешката раса. Продукт са на еволюцията на гущерите. Те населявали шестата планета на една малка система, недалече от Капела. Расата е изчезнала преди повече от един век.

— А хгените?

— Също гущери, същата история. — Арнолд извади от джоба си трошица хляб и я сложи в устата си. — Тази война не е имала голямо значение. Всички участници са изчезнали освен тази лодка очевидно.

— А ние? — припомни му Грегор. — Нас по всяка вероятност ни смятат за воители от тяхната планета. — Той уморено въздъхна. — Как смяташ, ще успеем ли да вразумим тази стара бричка?

Арнолд със съмнение поклати глава.

— Не виждам как. За тази лодка войната не е свършила. Тя може да обработва цялата информация, само изхождайки от тази предпоставка.

Грегор се прозина.

— Мисля, че лодката просто се е побъркала — каза той доста грубо. — Факт. Мисли, че най-правилната диагноза е параноя. Но това скоро ще свърши.

— Защо? — попита Грегор.

— Но това е сигурно — каза Арнолд. — Главната задача на лодката е да запази живота ни. Значи тя трябва да ни храни. Сандвичите се свършиха, а всичката останала храна се намира на острова. Затова аз предполагам, че тя все пак ще рискува да се върне там.

* * *

След няколко минути те почувствуваха, че лодката описва кръг и променя посоката.

— Сега не съм в състояние да откроя флотата на дромитите. Затова завивам към острова, за да го изследвам още веднъж. За щастие в най-близките райони противник не е открит. Сега мога да се погрижа за вас.

— Виждаш ли? — каза Арнолд, побутвайки Грегор с лакът. — Нали ти казах? А сега още веднъж ще получим потвърждение на моето

предположение. — И той се обърна към лодката: — Ти навреме се зае с нас. Ние сме гладни.

— Нахрани ни — помоли Грегор.

— Разбира се — отговори лодката.

И от стената се подаде едно блюдо, напълнено с някакво вещество, прилично на глина, но с мирис на машинно масло.

— Какво е това? — попита Грегор.

— Това е гизел — каза лодката, — любимата храна на народите на Дром и аз мога да я приготвям по шестнадесет различни начина.

Грегор с погнуса опита. И по вкус това беше глина в машинно масло.

— Но ние не можем да ядем такава неща.

— Разбира се, че можете — каза лодката успокоително. — Възрастният дромит изяжда всеки ден пет и три десети фунта гизел и моли за още.

Блюдото се приближи към тях, приятелите се стъписаха.

— Слушай! — обърна се Арнолд към лодката. — Ние не сме дромити. Ние сме хора и принадлежим към съвсем друг вид. Военните действия, за които говориш, са се свършили преди петстотин години. Ние не можем да ядем гизел. Нашата храна се намира на острова.

— Опитайте се да си дадете сметка за положението. Вашата самоизмама е нормална за войници. Това е опит за бягство от реалността в областта на фантазията, стремеж да се избегнете от непоносимата ситуация. Гледайте фактите в лицето, джентълмени.

— Ти гледай фактите в лицето! — изкрещя Грегор. — Или ще те разглобя гайка по гайка!

— Заплахите не ми правят впечатление — каза лодката спокойно. — Знам какво сте преживели. Може би вашият мозък е пострадал от въздействието на отровната вода.

— Отровна? — стъписа се Грегор.

— За дромитите — припомни му Арнолд.

— Ако се наложи — продължи спасителната лодка, — аз разполагам със средства за операции на мозъка. Това, разбира се, е крайна мярка, но на война няма място за сантименталности.

Един панел се отмести и приятелите видяха набор от блестящи хирургически инструменти.

— Вече сме по-добре — побърза да заяви Грегор. — Този гизел изглежда много апетитно, нали Арнолд?

— Прекрасно! — потръпвайки процеди Арнолд.

— Аз излязох победител в общонационални състезания по приготвянето на гизел — каза лодката с оправдана гордост. — Нищо не ми се свида за нашите защитници. Опитайте малко.

Грегор взе една шепа, млясна с уста и седна на пода.

— Превъзходно! — каза той с надежда, че вътрешните рецептори на лодката не са толкова чувствителни, както външните.

По всичко изглежда това беше така.

— Прекрасно — каза лодката. — А сега се насочвам към острова. И обещавам, че след няколко минути ще се почувствувате по-добре.

— Как? — попита Арнолд.

— Температурата в каютата е нетърпимо висока. Чудно е, че досега не сте загубили съзнание. Всеки друг дромит не би издържал. Потърпете още малко, скоро ще понижа температурата до нормата — двадесет градуса под нулата. А сега, за да ви подобрят настроението, ще изпълня нашия национален химн.

Отвратително ритмично скърцане изпълни въздуха. Вълните се удряха в борда на спасителната лодка, която бързаше към острова. След няколко минути въздухът в каютата видимо се разхлади.

* * *

Грегор уморено затвори очи, стараейки се да не обръща внимание на студа, който почваше да сковава крайниците му. Избиваше го на сън. Трябва да си роден с голям късмет, за да замръзнеш в една побъркана спасителна лодка. Така е, когато купувате прибори, настроени да се грижат за вас, нервни човекоподобни калкулатори, свръхчувствителни емоционални машини.

В полусън той размишляваше накъде отива цялата работа. Присъни му се голяма лечебница за машини. По дългия бял коридор двама кибернетични лекари влачеха машина за косене на трева. Главният кибернетичен лекар попита: „Какво е станало с това момче?“ Асистентът отговори: „Напълно се е побъркало. Мисли, че е

хеликоптер.“ „Аха... — каза просветлен главният. — Мания за полет! Жалко. Симпатично момче.“ Асистентът кимна с глава. „Преуморил се е от работа. Трябвало е да коси жилава трева.“ Изведнъж пациентът почна да се вълнува. „Сега аз съм машина за разбиване на яйца!“ — захили се той.

— Ставай! — викаше Арнолд на Грегор, тракайки със зъби. — Трябва да предприемем нещо.

— Помоли я да включи отоплението — сънливо каза Грегор.

— Няма да даде резултат. Дромитите живеят при двадесет под нулата. А ние сме дромити. Двадесет под нулата и толкова.

Слоят от скреж бързо растеше върху тръбите на охладителната система, които минаваха през каютата. Стените се покриваха със слана, илюминаторите се заледиха.

— Имам една идея — предпазливо каза Арнолд. Той погледна към командния пулт и почна да шепне нещо бързо в ухото на Грегор.

— Трябва да опитаме — каза Грегор.

Те станаха. Грегор взе бидона и решително се запъти към противоположната стена на каютата.

— Какво възнамерявате да правите? — рязко попита машината.

— Искаме малко да се разгъпчем. Войниците на Дром трябва винаги да са в бойна форма.

— Това е вярно — с недоверие каза лодката.

Грегор хвърли бидона на Арнолд. Усмивайки се принудено, последният му го хвърли обратно.

— Отнасяйте се с този съд внимателно — предупреди лодката. — Той съдържа смъртоносна отрова.

— Ние сме много внимателни — каза Грегор. — Бидонът ще бъде предаден в щаба. — Той отново го хвърли на Арнолд.

— Щабът ще използва неговото съдържание против хгените — каза Арнолд, подавайки бидона на Грегор.

— Наистина ли? — учуди се лодката. — Интересна идея. Ново използване...

В този момент Грегор запокити тежкия бидон върху охладителната тръба. Тръбата се пукна и течността протече по палубата.

— Лош пас, старче — каза Арнолд.

— Какво направих! — възкликна Грегор.

— Аз трябваше да взема предпазни мерки против такива случайности — тъжно промълви лодката. — Но това вече няма да се повтори. Все пак положението е много сериозно. Аз не мога да възстановя охлаждащата система и сега не съм в състояние да охладя лодката достатъчно.

— Да беше ни стоварила на острова... — почна Арнолд.

— Невъзможно — прекъсна го лодката. — Моята главна задача е да запазя живота ви. А вие няма да можете да издържите дълго при климата на тази планета. Но аз възнамерявам да взема необходимите мерки, за да осигуря вашата безопасност.

— Какво смяташ да правиш? — попита Грегор, чувствувайки как нещо го бодна отвътре.

— Не можем да губим време. Ще изследвам още веднъж острова и ако не открия нашите въоръжени сили, ние ще се насочим към единственото място на тази планета, където могат да съществуват дромити.

— Кое е това място?

— Южната полярна шапка — отговори лодката — Климатът там е почти идеален. По моя преценка тридесет градуса под нулата.

Моторите изреваха. И сякаш извинявайки се, лодката прибави:

— И, разбира се, аз съм длъжна да взема мерки против всякакви вътрешни разпри.

В момента, когато лодката рязко увеличи скоростта, те чуха как щракна ключалката, заключвайки тяхната каюта.

След около два часа лодката обяви:

— Изследвам острова.

Грегор и Арнолд погледнаха през носовия илюминатор. Островът се намираше на не повече от сто ярда. На фона на пробуждащото се утро се очертаваше израненият, но така скъп корпус на техния кораб.

— Симпатично място — каза Арнолд.

— Разбира се — съгласи се Грегор. — Басирам се, че нашите войски се намират в подземните убежища.

— Нищо подобно — възрази лодката. — Аз изследвах повърхността на дълбочина сто фута.

— Така е — каза Арнолд. — При съществуващите обстоятелства аз смятам, че трябва да изследваме острова по-внимателно. Може би

трябва да слезем на него и да го разгледаме.

— Островът е пуст — настояваше лодката. — Повярвайте ми, моите сетивни органи са много по-остри от вашите. Не мога да ви позволя да рискувате живота си, като слезете на брега. На планетата Дром са нужни войници, особено такива здрави и издръжливи на горещина като вас.

— Ние харесваме този климат — каза Арнолд.

— Наистина думи на патриот — сърдечно каза лодката. — Знам колко страдате сега. Но вече се насочвам към южния полюс, за да можете вие, ветерани, да получите заслужената почивка.

* * *

Грегор реши, че е дошъл моментът да опита нов план, макар той да не беше окончателно разработен.

— Това не е нужно — каза той.

— Какво-о?

— Ние действуваме по специална заповед — поверително почна Грегор. — Предполагаше се, че няма да откриваме нашата задача на нито един кораб с ранг под супердреднаут. Но изхождайки от обстоятелствата...

— Да-да, изхождайки от обстоятелствата — живо поде Арнолд, — ние ще ти я разкажем.

— Ние сме обречен на смърт екипаж, специално подготвен за работа в условията на горещия климат. Заповядано ни е да слезем на този остров и да го завземем до пристигането на главните сили на дромитите.

— Не знаех това — каза лодката.

— Ти и не трябваше да знаеш. Та ти си само една проста спасителна лодка — каза й Арнолд.

— Незабавно ни стовари на острова — заповяда Грегор. — Повече не можем да се бавим.

— Трябваше да ми кажете това по-рано — отговори лодката. — Аз сама не можех да се сетя.

И тя се насочи бавно към острова.

Грегор затаи дъх. Изглеждаше невероятно, че този елементарен трик ще успее. Но от друга страна, защо не? Нали спасителната лодка беше построена така, че да вярва на думите на онези, които я управляваха. И тя следваше указанията им, докато и доколкото те не противоречаха на нейната програма.

Брегът, който се белееше в студената светлина на утрото, беше само на петдесет ярда от тях.

Неочаквано лодката се спря.

— Не — каза тя.

— Какво не?

— Не мога.

— Какво значи това? — изкрещя Арнолд. — Това е война! Заповеди...

— Знам — печално каза лодката. — Много съжалявам, но за тази мисия трябваше да си изберете друг тип кораб. Всеки друг тип, но не и спасителна лодка.

— Но ти си длъжна — умоляваше я Грегор. — Помисли за нашата страна. Помисли за тези варвари — хгените.

— Но аз физически не мога да изпълня вашата заповед. Моят пръв дълг е да пазя екипажа си от опасности. Тази заповед е заложена във всички блокове на паметта ми и тя има приоритет над всички други. Не мога да ви пусна на сигурна смърт.

* * *

Лодката почна бавно да се отдалечава от острова.

— Ти ще бъдеш изправена пред съд за това! — изкрещя Арнолд истерично. — И той ще те разжалва!

— Аз мога да действувам само в предварително отредените ми граници — също тъй печално каза лодката. — Ако открием главните сили на флотата, ще ви предам на боен кораб. А засега трябва да ви закарам на безопасния южен полюс.

Лодката набираше скорост и островът бързо се отдалечаваше. Арнолд се втурна към командния пулт, но получи удар и падна на земята. През това време Грегор грабна бидона, готвейки се да го метне

срещу заключената врата. Но неочаквано той се спря, поразен от една внезапна абсурдна мисъл.

— Моля ви, не се опитвайте да строшите нещо — помоли ги лодката. — Разбирам вашите чувства, но...

„Това е дяволски рисковано — помисли си Грегор, — но в края на краищата и южният полюс е сигурна смърт.“

Той отвори бидона.

— Тъй като не можахме да изпълним мисията си, ние никога не ще посмеем да погледнем в очите нашите другари. Самоубийството е единственият изход за нас. — Той изпи една глътка вода и подаде бидона на Арнолд.

— Недейте! Недейте! — пронизително закрещя лодката. — Това е вода — смъртоносна отрова!...

От приборното табло бързо се подадоха електрически клещи, които избиха бидона от ръцете на Арнолд.

Арнолд се вкопчи в бидона. И преди лодката да успее да му го отнеме още веднъж, той отпи една глътка.

— Ние умираме за славата на Дром! — Грегор падна на пода. Със знак той заповяда на Арнолд да не се помръдва.

— Не е известна никаква противоотрова — простена лодката. — Да можех да се свържа с плаващата болница... — Нейните двигатели замряха в нерешителност. — Кажете нещо! — умоляваше лодката. — Живи ли сте още?

Грегор и Арнолд лежаха съвсем неподвижни, без да дишат.

— Отговорете ми! Може би искате малко гизел... — и от стената се подадоха два подноса. Приятелите не се помръднаха.

— Мъртви — каза лодката. — Мъртви. Трябва да отслужи опело.

Настъпи пауза. След това лодката запя: „Велики дух на Вселената, вземи под закрилата си твоите слуги. Макар и да умряха от собствените си ръце, все пак те служиха на своята страна, сражавайки се за родните огнища. Не ги съди жестоко. Осъди по-добре духа на войната, който опожарява и разрушава Дром.“

Капакът на люка се вдигна. Грегор почувствува струя прохладен утринен въздух.

— А сега по силата на властта, дадена ми от флотата на планетата Дром, аз предавам с всички почести телата им на океанските глъбини.

Грегор почувствува как бе вдигнат, пренесен през люка и спуснат на палубата. След това отново бе вдигнат във въздуха. Падане. И в следващия миг той се озова във водата редом с Арнолд.

— Дръж се върху водата — прошепна той.

Островът беше близо. Но и спасителната лодка се намираше още наблизко, машините ѝ нервно бучаха.

— Какво иска тя сега, как мислиш? — попита Арнолд.

— Не знам — отговори Грегор. — Надявам се, че религията на дромитите не предписва превръщането на телата на умрелите в пепел.

Спасителната лодка се приближи. Само няколко фута ги разделя от носа ѝ. Те настръхнаха. После чуха воя и скърцането на националния химн на дромитите.

След една минута всичко свърши. Лодката промърмори: „Почивайте в мир“ — направи завой и се отдалечи.

И докато те бавно плаваха към острова, Грегор видя спасителната лодка, която се насочваше на юг, право на юг, към полюса, за да чака там флотата на планетата Дром.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
3/1965 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.